

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: P. P.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín III, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.6.2015, č.j. 2109/DS/2014, JID: 87617/2015/KUUK/Zvo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24.6.2015, č.j. 2109/DS/2014, JID:87617/2015/KUUK/Zvo, **se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24.6.2015, č.j. 2109/DS/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5.1.2015, č.j. 346/15/DOP/VVa. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky

žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se v žalobě rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když žalovaný jako odvolací správní orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody žalobce a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky či některé důkazní prostředky upřednostnil jednostranně v jeho neprospěch.

Předně žalobce uvedl, že správní orgán nereflektoval jeho vyjádření, že podané odvolání bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání. Žalobce podotkl, že v tomto mu dal za pravdu i žalovaný, když vrátil takto vadný spisový materiál správnímu orgánu I. stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Podle žalobce je tedy zjevné, že se správní orgán I. stupně věci dostatečně nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu. Žalovanému pak žalobce vytýkal, že nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V souvislosti s tím pak poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, a ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.

Žalobce ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokovou řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, které jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na přiložené rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s

tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce.

Podle žalobce v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplyvá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť jednoznačným porušením zákona je pouze překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že měla být porušena ustanovení § 18 odst. 3 nebo 4 nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Pro případ porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nepovažuje žalobce za dostatečný popis přestupku „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj“, přičemž z vydaného rozhodnutí musí být patrné, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, nikoli jako spolujezdec, protože takový přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém ohodnocení řidiče. Žalobce dále uvedl, že za rozhodně nedostatečný popis přestupku spočívající v porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak nemanipulovat s telefonním přístrojem považuje „telefonování za jízdy aj“, přičemž musí být rovněž z vydaného rozhodnutí zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy, jako řidič a že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free.

Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2014, č.j. 4 As 127/2014 - 39, žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dodal, že se s právním názorem tohoto úřadu neztotožnil, ale vycházel z judikátů Nejvyššího správního soudu. Žalovaný zdůraznil, že není pravdou, že správní orgán I. stupně nevyzval žalobce k doplnění podaného odvolání a že z tohoto důvodu byl spisový materiál vrácen správnímu orgánu I. stupně k doplnění. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010 - 76. V souvislosti s tím žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal poté, kdy žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, kterou zpochybnil opodstatněnost dosažení 12 bodů. Poukázal na to, že žalobce využil svého práva a ohledně rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17.9.2013, blok série „X“, č. „X“, a ze dne 8.7.2014, blok série „X“, č. „X“, podal podnět k přezkumnému řízení. V přezkumných řízeních nebylo shledáno, že by rozhodnutí byla vydána v rozporu s právními předpisy, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení

přezkumného řízení, případně zrušení nebo změnu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku.

Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012 - 20, a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobcem v žalobním návrhu zmiňované bloky č. „X“, č. „X“ a č. „X“ mu nejsou známy a nebyly předmětem tohoto řízení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 10.7.2014, č.j. 45191/14/DOP/VVa, který byl žalobci doručen dne 15.7.2014, oznámil správní orgán I. stupně žalobci, že ke dni 8.7.2014 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 21.7.2014 podal žalobce prostřednictvím zplnomocněného zástupce písemné námitky proti veškerým záznamům, zejména tomu, jímž bylo dosaženo 12 bodů s tím, že do 20 dnů od podání námítky předloží kopie podnětů k přezkumnému, popř. zkrácenému přezkumnému řízení, které podá příslušným orgánům. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 4.8.2014 vyzval žalobce, prostřednictvím zástupce, k podání zprávy a k případnému doplnění spisového materiálu o výsledky přezkumných řízení. Podáním ze dne 5.9.2014 požádal zástupce žalobce o přerušení řízení na dobu 100 dnů pro řešení předběžných otázek s tím, že žalobce se uvedených jednání nedopustil, protože byl v danou dobu na jiném místě. Dále zástupce žalobce doložil, že byly podány podněty k přezkumnému řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17.9.2013 a ze dne 8.7.2014. Správní orgán I. stupně si z vlastní iniciativy pro účely řízení o námitkách u příslušných policejních orgánů vyžádal zprávy, zda žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal podněty k přezkumnému řízení (jedná se o přestupky ze dne 15.5.2008, 2.6.2008, 23.6.2008, 30.4.2009, 28.5.2010, 27.8.2010, 29.3.2011 a 21.11.2011). Přípisem ze dne 6.10.2014 pak opětovně vyzval žalobce,

aby se písemně vyjádřil, případně doplnil spisový materiál, a sdělil, jak bylo rozhodnuto v přezkumných řízeních, aby mohlo být v řízení o námitkách pokračováno. Pro podání písemné zprávy a případné doplnění spisového materiálu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů od doručení výzvy. Zástupce žalobce dne 15.10.2014 zopakoval žádost o přerušování řízení. Řízení bylo přerušeno usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 23.10.2014 do doby odstranění všech pochybností o oprávněnosti uložení sankce za spáchané přestupky.

Podnět k přezkumnému řízení, resp. ke zkrácenému přezkumnému řízení zástupce žalobce podal ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 17.9.2013, série „X“, č. „X“, a ze dne 8.7.2014, série „X“, č. „X“.

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor služby pořádkové policie, přípisem ze dne 18.9.2014, č.j. KRPA-3586478-2/ČJ-2004-0000PZ, k pokutě uložené v blokovém řízení ze dne 17.9.2013, správnímu orgánu I. stupně sdělila, že napadené rozhodnutí je ze zákona pravomocné. Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydat nejpozději do 1 roku od právní moci napadeného rozhodnutí a po uplynutí této lhůty právo na přezkum rozhodnutí zaniká. Pokud jde o podnět k přezkumnému řízení ve věci pokuty uložené v blokovém řízení ze dne 8.7.2014, vedený u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, pod č.j. KRPU-202818-7/ČJ-2014-0400DP-10, policejní orgán správnímu orgánu I. stupně sdělil, že provedeným šetřením nebyl shledán důvod pro postup dle ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu s tím, že citované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, nebyla zjištěna formální ani faktická pochybení či vady rozhodnutí vydaného v blokovém řízení.

Zástupce žalobce sdělení o výsledcích těchto řízení nepředložil, ani nedoplnil spis o nové písemnosti. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 5.12.2014 vyrozuměl zástupce žalobce o pokračování ve správním řízení a umožnil mu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Zástupce žalobce dne 18.12.2014 opětovně požádal o přerušování řízení ve vztahu k blokové pokutě ze dne 8.7.2014. Této žádosti již nebylo vyhověno a správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 5.1.2015, sp.zn. 46954/14/DOP/VVa, č.j. 346/15/DOP/VVa, podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 8.7.2014.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26.1.2015 blanketní odvolání, v němž přislíbil doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí do deseti pracovních dnů. Správní orgán I. stupně žalobce přípisem ze dne 3.3.2015 vyzval k odstranění nedostatků odvolání. Žalobce dne 12.3.2015 odvolání doplnil. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, příkazy o uložení pokuty a oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokovém řízení, na základě kterých byly vyhotoveny jednotlivé záznamy do bodového hodnocení řidiče. Správní orgán I. stupně si vyžádal ke všem případům spisovou dokumentaci včetně kopií pokutových bloků. K přestupkům, kterých se žalobce dopustil dne 15.5.2008 a 2.6.2008, Krajské ředitelství

policie Ústeckého kraje, dopravní inspektorát Ústí nad Labem, přípisem ze dne 25.7.2014, č.j. KRPU-170476/ČJ-2014-IB, sdělilo správnímu orgánu I. stupně, že pokutový blok série JI/2006, č. I 2819762, kterým byla udělena pokuta na místě nezaplacená ve výši 100,-Kč, za přestupek ze dne 15.5.2008, a pokutové bloky série JI/2006 č. I 2819909 – I 2819910, kterými byla udělena pokuta na místě nezaplacená ve výši 200,-Kč za přestupek ze dne 2.6.2008, nelze předložit, neboť byly po uplynutí zákonné doby skartovány.

Ohledně přestupku ze dne 15.5.2008 pak z oznámení Policie České republiky o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22.5.2008, č.j. ORUL-2-1477/ČJ-2008-07, vyplývá, že dne 15.5.2008 ve 13.00 hod v obci Sebusín na místní komunikaci žalobce jako řidič motorového vozidla zn. Fiat Stilo 1.6I-E, reg. značky „X“, nerespektoval dopravní značení, porušil příkaz dopravní značky B1, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za uvedené jednání mu byla uložena bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 100,-Kč, série bloku „X“, č. „X“, a dne 26.5.2008 mu byl do bodového hodnocení zapsán 1 bod.

Z oznámení Policie České republiky o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 10.6.2008, č.j. ORUL-2-1758/ČJ-2008-07, vyplývá, že dne 2.6.2008 v 17.15 hod v ulici Vaníčková na místní komunikaci žalobce jako řidič motorového vozidla zn. Fiat Stilo 1.6I-E, registrační značky „X“, nerespektoval dopravní značení, porušil příkaz dopravní značky B2, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Za uvedené jednání mu byla uložena bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 200,-Kč, série bloku „X“, č. „X“ – „X“, a dne 12.6.2008 mu byl do bodového hodnocení zapsán 1 bod.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 23.6.2008, série „X“, č. „X“, na částku 1.000,-Kč vyplynulo, že dne 23.6.2008 v 9.30 hodin v obci Ústí nad Labem, v ulici Litoměřická, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 62 km/h, čímž překročil povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, popsaného slovy „*překročení rychlosti 50/62*“.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 30.4.2009, série „X“, č. „X“, na částku 1.000,-Kč vyplynulo, že dne 30.4.2009 v 8.42 hodin na dálnici D1, na 103 km ve směru Brno, kde byla stanovena maximální rychlost 130 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Ford Fiesta 1.2, registrační značky „X“, naměřena rychlost 155 km/h, čímž překročil povolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, popsaného slovy „*R 130/155*“.

Z příkazu o uložení pokuty Městským úřadem Lovosice, Odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 5.8.2010, č.j. 58237/2010, sp. zn. 52962/2010, který nabyl právní moci dne 8.9.2010, vyplynulo, že dne 28.5.2010 v 8.59 hod v obci Lovosice, v ulici Terezínská u křižovatky s ulicí Obchodní, ve směru do centra, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla zn. Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena

rychlost 61 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o přestupcích.

Z příkazu o uložení pokuty Městským úřadem Lovosice, Odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 15.11.2010, č.j. 71220/2010, sp. zn. 62597/2010, který nabyl právní moci dne 8.12.2010, vyplynulo, že dne 27.8.2010 v 23.40 hod v obci Lovosice, v ulici Tereziánská, u křižovatky s ulicí Obchodní, ve směru do centra, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 73 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 29.3.2011, série „X“, č. „X“, na částku 1.000,-Kč vyplynulo, že dne 29.3.2011 ve 14.00 hodin v obci Doksany, u č.p.7, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Fiat Stilo 1.6 I-E, registrační značky „X“, naměřena rychlost 69 km/h, čímž překročil povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o přestupcích, popsaného slovy „*rychlost v obci 50/72/69 km*“.

Z bloku na pokutu na místě zaplacenou ze dne 21.11.2011, série „X“, č. „X“, na částku 1.000,-Kč vyplynulo, že dne 21.11.2011 v 10.10 hodin v obci Roudnice nad Labem, v ulici Chvalínská, kde byla stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci jako řidiči motorového vozidla Ford Tranzit, registrační značky „X“, naměřena rychlost 63 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, popsaného slovy „*Překročení povolené rychlosti, naměřená rychlost 66km/h*“.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 17.9.2013, série „X“, č. „X“, na částku 300,-Kč vyplynulo, že dne 17.9.2013 v 15.40 hodin v Praze 9, v ulici Českomoravská, u č.or. 23, žalobce jako řidič motorového vozidla zn. Škoda Octavia Combi, registrační značky „X“, za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, a tím porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, popsaného slovy „*DRŽENÍ MOBILU PŘI ŘÍZENÍ*“.

Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 8.7.2014, série „X“, č. „X“, na částku 300,-Kč vyplynulo, že dne 8.7.2014 v 08.20 hodin v Litoměřicích, v ulici Dlouhá u integrované střední školy, žalobce jako řidič motorového vozidla zn. Škoda Octavia Combi, registrační značky „X“, za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, a zároveň nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125 odst. 1 písm. k) téhož zákona, což bylo v pokutovém bloku popsáno slovy „*ŘIDIČ NEBYL ZA JÍZDY PŘIPOUTÁN BEZP. PÁSEM, TELEFONOVAL*“.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, aniž by se soud ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle něj zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, vyjádřeným v žalobcem prezentovaném rozhodnutí, neztotožnil. K odvolací námitce pak ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012 - 20, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik určitě, že nebude zaměnitelné s jiným, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích či zákona o silničním provozu, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu naprosto jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu není nepřezkoumatelné.

K námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán nereflektoval na vyjádření obsažené v odvolání, že bude doplněno do deseti pracovních dnů, a nevyzval jej k doplnění podaného odvolání, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Žalobce si zmiňovanou lhůtu sám stanovil a následně nedodržel. Správní orgán I. stupně v odvolání zmíněnou lhůtu respektoval a po jejím marném uplynutí spis nepředložil k rozhodnutí žalovanému, ale přípisem ze dne 3.3.2015 vyzval žalobce k doplnění předepsaných náležitostí odvolání a současně k odstranění nedostatků odvolání stanovil lhůtu pěti pracovních dnů od doručení výzvy. V této lhůtě žalobce své odvolání doplnil. Soud konstatuje, že nedošlo k jednání popsanému v žalobě, které by žalobce zkracovalo na jeho právech a porušilo právo na spravedlivý proces.

Soud považuje za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014 - 55, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena

sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011 - 103, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchaní přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle ustanovení § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011 - 103, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně

a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013 - 16, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud připomíná, že se žalobce v průběhu řízení o námitkách pokusil ohledně rozhodnutí v blokovém řízení o jeho změnu či odstranění, když podal dva podněty k zahájení přezkumného řízení, jak uvedeno již shora. Správní orgán I. stupně na žádost žalobce řízení o námitkách přerušil a vyčkal, jak příslušné správní orgány s podanými podněty naloží. Přezkumné řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení blokem ze dne 17.9.2013 nebylo pro uplynutí lhůty ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu zahájeno a po provedeném přezkumném řízení ve věci uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 8.7.2014 nebyl pro postup dle ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu shledán důvod. Ačkoli zástupce žalobce dne 21.7.2014 v písemné námitce uvedl, že námitky podává proti veškerým záznamům do bodového hodnocení řidiče, podal podnět k přezkumnému řízení toliko ohledně nyní uvedených. K žádosti žalobce ze dne 18.12.2014 o opětovné přerušování řízení je pak nutné uvést, že tato žádost byla podána ve vztahu k rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 8.7.2014, přičemž ohledně tohoto rozhodnutí byl podnět k přezkumnému řízení žalobcem již podán, přezkumné řízení bylo vedeno u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, pod č.j. KRPU-202818-7/ČJ-2014-0400DP-10, a provedeným šetřením nebyla zjištěna formální ani faktická pochybení či vady rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. V souvislosti s tím pak soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně i žalovaný projednávanou věcí zabývali dostatečně a vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Žalovaný své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu a

rozhodl plně v souladu s ní. Postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Ve vztahu k další žalobní námitce, týkající se nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů, pokud jde o místo spáchání přestupku a čitelnost údajů v pokutovém bloku, soud směřem k žalobci poznamenává, že se jedná toliko o obecná tvrzení, u nichž žalobce nijak nespécifikoval, jak se konkrétně měla projevit v projednávané věci a zasáhnout do jeho práv či povinností, tedy zda v tomto kontextu správním orgánům vytýká, že se dopustily určitých konkrétních pochybení.

Soud upozorňuje žalobce na skutečnost, že judikatura správních soudů formulovala poměrně přísné požadavky na to, jak mají vypadat žalobní body, aby se jimi soud mohl věcně zabývat. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že: „[l]íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58 nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008 - 78, oba dostupné na www.nssoud.cz). Citovaným požadavkům předmětné žalobní námitky nevyhovují, a proto se jimi soud nemohl blíže zabývat.

V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body za přestupky spáchané ve dnech 15.5.2008, 2.6.2008, 23.6.2008, 30.4.2009, 28.5.2010, 27.8.2010, 29.3.2011, 21.11.2011, 17.9.2013 a 8.7.2014. Soud prostudoval příslušné příkazy o uložení pokuty a pokutové bloky a shledal, že je v nich vždy uveden stručný slovní popis přestupkového jednání a dále údaj o tom, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil a podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován.

Přestupky ze dne 28.5.2010 a 27.8.2010, kvalifikované dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, byly řešeny v příkazním řízení. Z příkazu o uložení pokuty ze dne 8.9.2010 [jednání ze dne 28.2.2010, kvalifikované dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích] a z příkazu o uložení pokuty ze dne 8.12.2010 [jednání ze dne 27.8.2010, kvalifikované dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích] je nepochybné, že jednání žalobce bylo popsáno označením obce, její části, uvedením času, osobních identifikačních údajů osoby řidiče i motorového vozidla a doloženo záznamy z měření včetně dokladů o měření (č. 1007100-100528085949-113/2010 a č. 1007100-

100827234018-777/2010) s uvedením naměřené rychlosti po odečtení tolerance měřícího zařízení.

Dále se žalobce ve dvou případech dopustil přestupkového jednání spočívajícího v porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, které bylo kvalifikováno dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, když při řízení motorového vozidla dne 17.9.2013 a 8.7.2014 držel v ruce telefonní přístroj či telefonoval, přičemž dne 8.7.2014 navíc nebyl připoután bezpečnostním pásem, takže svým jednáním zároveň porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, což bylo kvalifikováno dle ustanovení 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Pro účely záznamu bodů v registru řidičů je rozhodující to, že z obsahu příslušných přestupkových bloků, pokud jde o slovní popis přestupkového jednání a jeho právní kvalifikaci, jednoznačně vyplývá, jakého jednání se žalobce dopustil. Z předložených pokutových bloků, vztahujících se ke shora popsáným přestupkům, jsou tyto skutečnosti nepochybné a žalobci byly za tyto přestupky body zaznamenány zcela oprávněně.

Další jednání žalobce byla popsána v pokutových blocích ze dne 23.6.2008, 30.4.2009, 29.3.2011 a 21.11.2011, na příslušných tiskopisech ministerstva financí.

Na pokutových blocích bylo pokaždé vypsáno jméno obce, její části, popř. konkretizováno místo mimo obec, údaje o povolené a naměřené rychlosti, datum a čas měření, identifikační údaje osobního automobilu, jakož i generálie přestupce. Je běžnou praxí správních orgánů, že uvádí tři číselné údaje ve spojení se slovem rychlost, z nichž první představuje nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě, druhý naměřenou rychlost vozidla a třetí naměřenou rychlost vozidla upravenou o možnou odchylku měření. Pokutový blok ze dne 29.3.2011 obsahuje veškeré údaje potřebné k identifikaci jednání přestupce včetně právní kvalifikace dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích. Pokud jde o pokutové bloky ze dne 23.6.2008, 30.4.2009 a 21.11.2011, soud nepřehlédl, že policejní orgán nedodržel shora nastíněné pořadí číselných údajů, když výslovně uvedl pouze údaj o naměřené rychlosti, popř. pouze dva číselné údaje, nicméně z logiky věci je zcela evidentní, že tyto představují nejvyšší dovolenou rychlost a rychlost, která byla vozidlu naměřena, popř. pouze výslovně naměřenou rychlost bez přihlédnutí k možné odchylce. Vzhledem k tomu, že zmíněné jednání bylo kvalifikováno dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích (skutek ze dne 23.6.2008 a 30.4.2009) a dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) odst. 4 zákona o silničním provozu (skutek ze dne 21.11.2011) a tato ustanovení hovoří výhradně o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h, nemá soud žádné pochybnosti o tom, za jaké přestupkové jednání byl žalobce pokutován, s ohledem na konkrétní označení míst spáchání těchto přestupků a údaje o naměřené rychlosti.

Soud shledal, že údaje zaznamenané v jednotlivých předložených pokutových blocích odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, a v těchto případech žalobcem zmíněná hypotetická chyba lidského faktoru, ani zvůle správních orgánů v projednávané věci tedy nenastala.

K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese

z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifickou povahu blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona, a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“, č. „X“ a č. „X“), pak na okraj soud poznamenává, že v rámci posuzovaného správního řízení doložené pokutové bloky obsahují všechny žalobcem vyjmenované informace, tj. údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci podle konkrétního ustanovení zákona a údaj o tom, jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena.

K námitce žalobce, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnávána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, soud konstatuje, že správní orgán I. stupně si před vydáním svého rozhodnutí vyžádal pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku, jež byla podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. K přestupkům, kterých se žalobce dopustil dne 15.5.2008 a 2.6.2008 byly pokutové bloky po uplynutí zákonné doby skartovány, a základem pro rozhodnutí se tedy stala zmiňovaná oznámení o spáchání přestupku.

Z daných oznámení správní orgán I. stupně i žalovaný vyvodili závěr, že se žalobce ve dvou případech dopustil přestupku, když jako řidič nerespektoval zákazové nebo příkazové dopravní značení, čímž se dopustil přestupkového jednání spočívajícího v porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které bylo kvalifikováno podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, za což mu do bodového hodnocení řidiče byly zapsány celkem 2 body.

Příslušné pokutové bloky, citované v oznámení o spáchání přestupku, na základě kterých byly v blokovém řízení dne 15.5.2008 a 2.6.2008 uloženy pokuty, nebylo možné předložit z objektivních důvodů. Přesto, že žalobce ve svém podání ze dne 5.9.2014 uvedl toliko obecně, že podává námitky proti všem záznamům v evidenční kartě řidiče (přičemž podnět k zahájení přezkumného řízení podal vůči pokutám uloženým v blokovém řízení ze dne 17.9.2013 a 8.7.2014), své námitky zdůvodnil obecným, dále nepodloženým tvrzením, že se daných přestupků nemohl dopustit, protože byl na jiném místě, aniž by tvrzení o přítomnosti na jiném místě konkretizoval k určitým přestupkovým jednáním, dospěl soud k závěru, že skartace dotyčných bloků způsobuje, že správní orgán I. stupně nemohl náležitě zhodnotit, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden v souladu s dotyčnými pokutovými bloky. Oznámení o spáchání přestupku přitom nemohla být dostatečným podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, jak soud rozvede níže.

Na podkladě historie záznamu o bodovém hodnocení řidiče a z jednotlivých záznamů by bylo lze uzavřít, že stav bodového hodnocení žalobce činil k datu 2.9.2007 nula bodů. Za čtyři přestupky, kterých se žalobce dopustil od 15.5.2008 do 30. 4. 2009, mu bylo připsáno celkem 6 bodů. Odpočet bodů ve smyslu ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu byl proveden dne 1.5.2010 a stav bodového hodnocení činil 2 body. Dalších přestupků se žalobce dopustil ve dnech 28.5.2010, 27.8.2010, 29.3.2011 a 21.11.2011

a do bodového hodnocení mu bylo připsáno dalších 9 bodů; celkový stav tedy činil 11 bodů. Dne 22.11.2012 byl proveden další odpočet ve výši 4 bodů ve smyslu ustanovení § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a stav bodového hodnocení činil 7 bodů. Protože se žalobce dalšího přestupku dopustil dne 17.9.2013, kdy mu byly připočteny 2 body a následně dne 8.7.2014, kdy mu byly připsány tři body, dosáhl zákonem stanoveného limitu dvanácti bodů (srov. ustanovení § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Správnost a oprávněnost záznamů v bodovém hodnocení řidiče, jakož i správnost odpočtu a stanovení okamžiku, kdy žalobce dosáhl hranice 12 bodů, pro absenci bloků vydaných dne 15.5.2008 a 2.6.2008, nebylo možné přezkoumat.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Zdejší soud neshledal žádný důvod se v nyní projednávané věci od výše vyslovených závěrů odchýlit. Námitka žalobce, kterou uplatnil v řízení o záznamu bodů v registru řidičů, se z hlediska svého obsahu se týkala identifikace spáchaného přestupku, když žalobce mimo jiné tvrdil, že přestupky nespáchal, protože byl na jiném místě.

V této souvislosti soud rovněž považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil: „*Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“

Zdejší soud konstatuje, že v situaci, kdy žalobce ve správním řízení zpochybnil, že by předmětné přestupky spáchal, nepředložení alespoň kopií pokutových bloků ze dne 15.5.2008 a 2.6.2008 neumožňuje ověření, zda se žalobce těchto přestupků skutečně dopustil, přesnou identifikaci přestupkových jednání žalobce a podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Ačkoli obě zásadní rozhodnutí vydaná v blokovém řízení jsou pravomocná, a je tedy presumována jejich správnost (za předpokladu, že nejsou nicotná, což mimochodem ani

žalobce nenamítal), nebyla v řízení předložena a přezkoumána, jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z rozhodnutí žalovaného, tzn. že pokutové bloky ze dne 15.5.2008 a 2.6.2008 nebyly předmětem hodnocení. Závěry žalovaného tak nemají oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané.

Není proto možné uzavřít, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Za této situace tak, jak byla ve správním spise zachycena, je nutné konstatovat, že závěr správních orgánů, že žalobce dosáhl ve smyslu § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu limitu 12 bodů v rámci bodového hodnocení řidiče, nemá dostatečnou oporu ve shromážděném spisovém materiálu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 10.800,-Kč. Tato částka se skládá z částky 4.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,-Kč za žalobu a 1.000,-Kč za návrh na přiznání odkladného účinku; dále z částky 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce JUDr. Radka Bechyně po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; a dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.